

XII.

Kétszeresére duzzadt a parázs, ahogy egy utolsó, hatalmas slukkot szívtam cigarettámból. Mellettem szinte teli korsó sör, érintetlenül, már a szénsav-buborékok java is kiment belőle. *Nem kell most.* Taszított a gondolat, hogy itt üljek, és az italomat szürcsölgessem. Lábammal már egy perce intenzíven járt a pad alatt. Zilált voltam, és nyugtalan, nem tudom mitől. Körülöttem emberek nyüzsögtek, mint a sörpád lapján a fa sűrű erezete, egymás mellett. *Haza kell mennem. Mi ez? Miért? Aludnom kell. De nem vagyok fáradt.*

Lépteim lassan vittek előre, és a fejem olyan zsibbadt volt, hogy semmit nem voltam képes felfogni a külvilág zajából. Olyasmi szédülés lett úrrá rajtam, mint mikor leesik az ember vérnyomása, és azt hiszi, menten elájul. Minden hang olyan ismeretlen és idegen volt. Már a lépcsőházban jártam, mikor kezdett csillapodni ez az elfajzott, pokoli érzés. Úgy tűnt, minél kevesebb ember van körülöttem, annál kevésbé lüktet a fejem. A lépcsőházban otthonosan csengett fülemben a visszhang, ahogy a nagy csapóajtó a helyére csukódik, és lépteim kopognak az előregedett járólapon. A lakásomhoz érve a zsebemhez nyúltam, és éreztem súlyos kulcstartóm kidomborodását lágyékom mellett. *Nem kell. Nyitva van.* Bele se nyúltam a zsebbe, ösztönösen a kilincs felé emeltem kezem, és nem lepődtem meg rajta, hogy egyből kinyílt az ajtó. Belülről csend hallatszott, némi apró elektromos neszsel vegyítve, és néhány rejtélyes hang, mit mindig, mindenki hall, csak inkább nem vesszünk tudomásul. Már tudtam, hogy álmodom. Erős

megérezés volt, és némán, magamban vettem tudomásul. Többször előfordult már, hogy megéreztem, hogy saját álmomban zajlanak az események. Feltételezem, hogy ez időnként mindenkiel előfordul. Sosem görcsöltem rá, csak hagytam folyni az eseményeket. Gyerekkoromban sokat szórakoztam, mindenféle irreális dolgot tettem, de felnőtt fejjel megpróbáltam kifürkészni az álomban rám váró tudatalatti üzenetet. A konyhába mentem, és vizet engedtem egy pohárba. Minden a megszokott volt. A víz meleg volt, és íztelen. Három korty után a maradékot a csapba öntve elhagytam a konyhát. A nappaliban a szokásosnál is nagyobb volt a rendetlenség. A dohányzóasztal viszont kiemelkedett a káoszból. Nem volt körülötte semmi, és ez az üresség ráirányította az ember figyelmét. Ám ekkor észrevettem, hogy az asztal nem üres. Lassú léptekkel az ülőgarnitúrához léptem, és kényelembe helyeztem magam. Előttem karnyújtásnyira az asztalon egy boríték hevert. Árván, de követelve, hogy nyissam fel. F.a.: A Világúr. A boríték közepén dombornyomott hagal rúna. Felnyitottam, és a ragasztás ellenére sikerült szakadás nélkül kihajtani a zárófület. Egy félbehajtott papírlap pihent benne, óvatosan kihúztam. Láttam a barázdát, amit a tinta ütött az írás hátoldalán, a papír felületén. Kihajtva a papírt ismét a saját kézírásom láttam:

Itt az idő.

Ez az egy sor állt az egész levélben. Szinte felnevettem, mennyire abszurd ez a szituáció. *Itt az idő.* Arra gondoltam, biztos rosszul alszom, és mindenféle álombéli és hétköznapi dolgaim keverednek most. Aztán hirtelen úgy éreztem, meg kell érintenem a meteordarabot, amit a legutóbbi álom alkalmával az idegen, vagy idegenek küldtek nekem. A polcon tartottam a többi kapott tárgy és üzenet között. Ismét megdöbbenett, milyen nehéz, mikor leemeltem dobozát. Törökülésbe

ültem a kényelmes kanapén, és úgy forgattam kezemben az ökölnyi kőzetdarabot. Csodálatos volt a felülete, minden fényviszonyban újabb formákat és színeket öltött. Forgattam a kezemben, és néztem a hömpölygő, krátterszerű mélyedéseket. Élveztem, ahogy a bőröm-höz ér, és úgy éreztem, melegséget áraszt az első tapintásra rideg anyag. *Mintha az aurámra is hatással lenne.* Aztán elkezdtem tenyeremben is érezni a melegét, és ez az érzés már a fizikai valóság érzése volt. Történt valami a kővel, ahogy a kezeim közt forgattam és néztem. *Vagy velem történik valami.* Lehunytam a szemem, és lehajtottam a fejem, mert kicsit szédített, ahogy az előbb követtem a pörgést. Most kezeim közé szorítottam, és élveztem a meleget, amit sugároz. Egy kicsit elidőztem a gondolattal, nem hevülhet-e fel annyira, hogy megégessen, de úgy éreztem, vállalnom kell ezt a kockázatot. Színeket láttam, majd sötétséget, és úgy éreztem, lebegve haladok előre egy végtelenül hatalmas, fekete térben. A sötétségnek anyaga volt, és mint ha láthatatlanul áramlott volna mindenfelé. Nem volt testem, és nem voltak határok. *Itt az idő.* Néhány pillanat múlva rádöbbenem, hogy a furcsa érzés, ami a kő kézbevétele óta a testemben vibrál, azonos a meditációs órán tapasztalt kiteljesedés vibrálásával. Éreztem, hogy még jobban rá tudok hangolódni. Minden teljesen egyértelműnek hatott. Kiegyenesítettem a hátam, és fejem lassan lehajtottam. Szemem félig lehunyva a kőzet felé meredt, ami mostanra úgy festett, mint egy hógömb, csak éppen fehér hópehely imitációk helyett szürkés-feketés anyag gomolygott benne, és egy furcsa gondolat miatt meggyőződésemmé vált, hogy a tudatom idézi elő ezt a mozgást benne. Mélyről jövő, hosszas morajló hang terebélyesedett elmémben. Láthatatlan ujjbegyek érintették meg a tudatomat, mint valami régi asztaltáncoltatás alkalmával az asztal lapját a mé-

diumok. Az elmém volt most a szellem az asztal lapjában, és a médiumok minden ingerem felett álltak. Minden érzésem és gondolatom nyitott könyvvé vált a számukra. Egy magasabb szintű értelem sugallta tudatomnak a szükséges intelmeket. Most ugyanúgy éreztem, mint az utolsó előtti, meghatározó meditációnk alkalmával. Tudatom egy kis darabja most kezdett feléledni, és szárnyalni. Hamarosan rádöbentem, hogy az űrben lebegek. Testem továbbra sem volt, legalábbis látható testem semmiképp. Talán saját magam érzékelése is csak azért volt ennyire valóságos, mert harminc évig fizikai testben éltem az életem, és ez a hirtelen változás egy bizonyos reakció, egy módja a jelenleg átélt létezés feldolgozásának. Csillagok születését, ragyogását, és halálát láttam szemem előtt. Minden, ami látszólag elpusztult, az élet törekeny táptalaja lett. Az élet pedig megtalálja ösvényeit a sötétség és a némaság fekete káoszában. Aztán hirtelen elém került a Föld. Láttam, ahogy a nagy jéghegyek felolvadnak, és láttam, ahogy a kozmikus anyagok véletlenszerűen becsapódnak a felszínébe. Eónok és korok váltakozását láttam, és éltem át pillanatok alatt. Hüllőszerű lények özönlöttek a Földön, a talaj fagyott, és perzselt. Hol megjelent az élet, hol elmaradt. Aztán dobogást hallottam. A szív ritmusának dobogását, és bár úgy éreztem, nem tartozom többé semmilyen kézzel fogható testhez, mégis saját szívverésemként fogtam fel. Hatalmas tűz égett szemeim előtt, füsttel, és ziháló emberekkel. A tűz köré gyűltek, és a lángoszlop tetejét figyelték. Hajuk kócos, arcukat sötét, vöröses anyaggal kenték be – talán vérrrel. Körbeadtak egymásnak egy tálat, ami valamikor egy nagyobb testű gyümölcs héja lehetett. A húsát kivájták, és a héjat megszáritva új funkciót nyert. Eszköz lett belőle. Körbeadták, és mind belekortyoltak a benne lévő lébe. Nem tudom, miféle folyadék lehetett, de nagy

áhitattal nyúltak érte, és egy cseppjét sem fröcskölték a földre. Mikor a kör bezárult, egy idős ember felállt a körből, és a maradékot a tűzre vetette. Sistergett, és örülten füstölt a parázsra ömlő folyadék, amitől szinte mindnyájan felkiáltottak. Volt, aki remegve a földre feküdt, rángatózó testét a többi ember észre sem vette szinte. Némelyikük örömmámorban úszott, és volt, amelyik könnyekben tört ki. Óriási pupillájuk az égre meredt, és együtt kántálták a kiteljesedés ősi hangjait. Végül az agg férfi a tűzzel szemben felemelt egy izzó végű botot, és köröket rajzolt az égre. A felhők szétnyíltak, ahogy egy ismeretlen fényforrás áthatolt rajtuk. Izzó vörös fények, amik beborították az eget. Zúgás hallatszott, és a tűz körül már mindenki kiabált, e két hanghatás elegye hömpölygő tébollyá változtatta az egész jelenetet. Aztán hirtelen csend. Piramisokat láttam, és kőtáblákat. Talán több ezer év is eltelt az előző jelenet óta, ki tudná ezt megmondani? Kalapácsütések monoton, tompa hangját hallottam, majd megjelent egy férfi, aki egy véső útját egyengeti az agyagszerű táblán. Állatok, fák, és emberek alakját ütötte a nagy táblába. Egyikük nagyobb termetű volt a többiekénél, és kezével felfelé mutatott, az ég felé. Apró csillagok mellett a jól ismert rúna szimbóluma uralta a kép tetejét, közepén. Az égből érkezők jelképe. Aztán egy pillanatra megláttam a vésőt szorongató művész arcát. Gondterhelt, verejtékező arca bölcsességet sugallt, és ismerősnek hatott. Hát persze... Az előbb látott, több ezer évvel korábbi jelenet sámánja... Ő volt ez a férfi... Csak éppen évezredekkel később, és – fiatalabb emberként. Felfogtam, amit láttam, és úgy éreztem, értem is. Illetve nem tudtam, valóban merjem-e úgy érteni, ahogy értelmezem. Teljesen logikusnak tűnt az egész, legalább annyira, amennyire szürreális volt.

Iszonyatos légszomjjal ébredtem. Fuldokoltam, és a gyors levegővételtől harsány köhögés jött rám. Szinte habzsolni próbáltam a levegőt, annyira fulladtam, de egy-két perc múlva teljesen rendbe jött légzésem. A szívem viszont vadul kalapált, nem tudom, a rosszullét lehetett-e az oka, vagy az álomban tapasztalt és átélt felismerés. Az órára néztem, ami éppen elütötte a hajnali négyet. Próbáltam visszaaludni, de csak forgolódtam, és töprengtem az álmon. *Itt az idő? Ez az álom más volt, mint a többi.* Most valahogy mintha értelmet nyert volna ez a visszatérő él, az üzenetekkel az úrból. *Pont került a végére? Vajon álmodom még valaha? Vagy ez volt az utolsó?* Túl sok minden történt, és túl messzire kalandozott tudatom. Az álom pedig átlépett egy határt.

Borongós reggel volt, a nap sugarai egy talpalatnyi helyen sem hatolhattak át a szürkés felhőrétegen. Az eső nyugtató kopogásánál semmilyen aláfestés sem lehetett fenségesebb egy elmélkedős reggelen. Már a második kávémat ittam, és biztos voltam benne, hogy legalább hármát elfogyasztok ma még. Nagyon fáradtnak éreztem magam, és ahogy próbáltam felidézni álmom részleteit, folyton elkalandoztam. Remek álom volt, tény és való, de egyelőre nem sikerült mit kezdenem vele. Fáradtan ébredtem, nem értettem a történetek okát és sűrűségét. Talán csak egyszerűen pocsékul aludtam, és minden összekeveredett. Egyedül voltam a lakásban, Viktor elment egy céghez, ami neki való állásokat hirdetett. Minden adott volt egy tökéletesen nyugodt, elmélkedős délelőthöz, de a képzeletem folyton elkalandozott. Zolira gondoltam, hogy tetszene neki az álmom néhány jelenete, aztán Viktorra, mennyire röhögne rajtam, ha tudná, hogy még mindig ezen gondolkodok. A postás csengetése oszlatta szét az elkalandozás képeit. Ajánlott levél, csak személyesen veheti át